

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/27/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116227270
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alexandra Hanusová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1116227270.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Alexandry Hanusovej a sudcov JUDr. Romana Bolebrucha a Mgr. Patricie Skotnickej v spore žalobkyne: S. X., B.. XX.X.XXXX, K. B.. X, X., proti žalovanému: T. V., B.. XX.X.XXXX, U. XXXX/XX, X., o vylúčenie vecí z exekúcie, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k 9C/120/2016-209 zo dňa 31.1.2019, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanému nepriznáva proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala vylúčenia bytu č. XX - S. na X. poschodí a bytu č. XX - S. na X. poschodí vo vchode č. X bytového domu súpisné č. XXX na K. B. Č.. X P. X., spoluvlastníckych podielov XXX/XXXXX a XXX/XXXXX na spoločných priestoroch a zariadeniach bytového domu, zapísaného na liste vlastníctva č. XXXX v katastrálnom území U. T. a spoluvlastníckych podielov XXX/XXXXX a XXX/XXXXX na zastavanom pozemku a nádvorí, na ktorom stojí bytový dom, parcela registra S. parc. č. XX o výmere 1050, zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX v katastrálnom území U. T., Okresným úradom Bratislava, katastrálny odbor, okres: X., obec: X. - T. Č. U. T., z exekúcie vykonávanej v prospech žalovaného proti Y. D. súdnym exekútorom Y. Y. U. na základe poverenia Okresným súdom Bratislava I v konaní sp. zn. 60Er/1047/2016. Žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa žalobou domáhala vylúčenia predmetných nehnuteľných vecí z exekúcie, ktorú odôvodnila tým, že jej 13.12.2016 bolo ako manželke povinného doručené upovedomenie o začatí exekúcie z 2.11.2016 vydané súdnym exekútorom Y. Y. U., so sídlom G. XX, X., ktoré sa začalo 18.10.2016 na základe vykonateľného exekučného titulu - notárskej zápisnice č. N 2358/2016, Nz 33683/2016, NCRIs 34590/2016 z 26.9.2016, ktorú vydal Notársky úrad Y. L. W.W., L.. Na základe uvedenej notárskej zápisnice bol jej manžel Y. D. povinný zaplatiť oprávnenému T. V. 995.817,57 eura s príslušenstvom. Spolu s upovedomením o začatí exekúcie jej bolo doručené aj upovedomenie o spôsobe vykonania exekúcie, podľa ktorého exekúcia sa vykoná predajom predmetných nehnuteľností. Žalobkyňa uviedla, že o tom, že jej manžel s oprávneným uzavrel 9.1.2002 zmluvu o pôžičke nevedela a dozvedela sa o nej až z upovedomenia o začatí exekúcie. Oprávnený bol dlhoročný priateľ, spolu s manželom ho každoročne navštevovali, vždy bol k nim priateľský a nikdy za celé tie roky pred žalobkyňou nespomenul žiadnu pôžičku a ani nežiadal manžela o vrátenie požičaných peňazí. Uviedla, že s manželom majú bezpodielové spoluvlastníctvo a je si vedomá, že sú z neho zaviazaní solidárne a tvrdila, že finančné prostriedky, ktoré vraj manžel nadobudol zo zmluvy o pôžičke neboli použité na žiaden majetok v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, ale výhradne iba na jeho súkromné účely alebo na investície do jeho firiem na Slovensku, v Čechách, v Maďarsku alebo v zámorí.

Vzhľadom na to, že o pôžičke nevedela, požičané peniaze neboli použité na majetok v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov a na predmetné nehnuteľnosti majú 3 hypotéky nevidí dôvod, prečo by aj ona mala byť dotknutá manželovým nesplnením povinnosti zo zmluvného vzťahu. Tiež uviedla, že v zmysle ustanovenia § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka uzavretie zmluvy o pôžičke 995.817,57 eura nebolo bežnou vecou, a ak by sa mal tento právny úkon týkať spoločných vecí, bol by k nemu potrebný aj jej súhlas, ktorý nedala, a preto je tento právny úkon neplatný.

3. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a uviedol, že pôžičku manželovi žalobkyne skutočne poskytol a podľa jeho vedomostí bola použitá práve na výstavbu nehnuteľností, ktoré majú byť predmetom exekúcie. To, či sa žalobkyňa o financovanie zaujímalala alebo nie nemôže mať vplyv na uspokojenie jeho oprávneného nároku na vrátenie požičaných peňazí. V minulosti nemal dôvod riešiť vrátenie pôžičky so žalobkyňou, nakoľko veril, že jej manžel mu pôžičku vráti v dohodnutom čase. Mal za to, že súčasné vzťahy a problémy žalobkyne s bývalým manželom nemôžu mať vplyv na vymáhania jeho pohľadávky a spôsob vykonania exekúcie.

4. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania zistil, že 18.10.2016 sa začalo na návrh žalovaného ako oprávneného exekučné konanie predajom predmetných nehnuteľností proti Y. D., nar. X.X.XXXX, na základe vykonateľného exekučného titulu - notárskej zápisnice č. N 2358/2016, Nz 33683/2016, NCRIs 34590/2016 z 26.9.2016 spísanej notárom Y. L. W., L..., podľa ktorej bol Y.B. D. povinný uhradiť oprávnenému 995 817,57 eura spolu s úrokom 1,5% ročne, a to najneskôr do 11.10.2016. Žalobkyňa podala 29.3.2017 námietky proti exekúcii, v ktorých uviedla, že nevedela o uzavretí zmluvy o pôžičke medzi oprávneným a povinným 9.1.2002 a dozvedela sa o nej až keď jej bolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie a že finančné prostriedky získané touto zmluvou boli použité výlučne na súkromné účely povinného; tieto Okresný súd Bratislava I uznesením z 1.3.2017 č.k. 60Er/1047/2016-67 EX/710/.

5. Výsledky vykonaného dokazovania súd podriadil pod ustanovenie § 55 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení účinnom do 31.1.2017 (ďalej len "Exekučný poriadok") a dospel k záveru, že žalobe o vylúčenie vecí z exekúcie nie je možné vyhovieť. Podľa ustanovenia § 55 ods. 1 Exekučného poriadku právo na vec, ktoré nepripúšťa exekúciu, môže tretia osoba uplatniť voči oprávnenému na súde návrhom na vylúčenie veci z exekúcie, a tak súd zisťoval, či v danom prípade majú byť exekúciou postihnuté veci, ktoré sú v jej vlastníctve pričom vychádzal zo základnej zásady exekučného konania, že oprávnený má byť uspokojený výlučne z majetku povinného. V danom prípade nebolo sporné, že predmetné nehnuteľnosti tvoria predmet bezpodielového spoluvlastníctva manželov, čo potvrdila aj samotná žalobkyňa, a preto je s ohľadom na ustanovenie § 147 ods. 1 Občianskeho zákonníka povinná strieť uspokojenie oprávneného z majetku, ktorý patrí do jej bezpodielového spoluvlastníctva s manželom.

6. Žalobkyňa v spore tvrdila, že zmluvu o pôžičke a notársku zápisnicu č. N 2358/2016, Nz 33683/2016, NCRIs 34590/2016 nepodpísala a ani inak s nimi neprejavila súhlas. Uzatvorenie zmluvy o pôžičke, predmetom ktorej je 30.000 000,- Sk a uznanie takéhoto vysokého dlhu podľa nej nepredstavuje bežnú vec a preto jej manžel nebol oprávnený bez jej vedomia uzavrieť takúto zmluvu. Vybavovanie spoločných vecí jedným z manželov, ktoré nepredstavujú bežné veci bez súhlasu druhého manžela má za následok relatívnu neplatnosť právneho úkonu podľa ustanovenia § 40a Občianskeho zákonníka. Táto skutočnosť mala mať podľa nej za následok vylúčenie predmetných nehnuteľností z exekúcie. K tomuto tvrdeniu žalobkyne súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobkyňa žalobou nenapadla platnosť zmluvy o pôžičke, resp. nežiada určenie jej neplatnosti, ale žiadala o vylúčenie veci z exekúcie. Stotožnil sa s obranou žalovaného, že žalobkyňa uvádza nedôvodné, neopodstatnené skutočnosti, ako aj skutočnosti, ktoré sú všeobecne známe, ktoré však žiadnym spôsobom, zákonným či objektívnym, nevyvracajú dôvodnosť a zákonnosť exekúcie a ani spôsob jej vykonania. Podľa súdu žalobkyňa nespochybnila, že nehnuteľné veci, ktoré sú predmetom exekúcie sú v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov a tiež uviedla, že žalobu o určenie relatívnej neplatnosti právneho úkonu nepodala vzhľadom k tomu, že sa o predmetnej zmluve o pôžičke dozvedela až v decembri 2016, kedy bolo jej právo dovolať sa relatívnej neplatnosti pre porušenie ustanovenia § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka už premlčané.

7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením jeho § 262 ods. 1 tak, že úspešnému žalovanému priznal voči žalobkyňi plný nárok na náhradu trov konania.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa a žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobe vyhovel. Odvolanie odôvodnila tým, že súd prvej inštancie jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietala, že súd prvej inštancie nevykonal všetky dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, keď sa nevysporiadal s nepodloženými tvrdeniami žalovaného, že existujú listinné dôkazy preukazujúce prevzatie pôžičky a nevyzval ho na ich predloženie a neoveril jeho tvrdenie, že by sa mali nachádzať v spise vedenom na polícii. Pokiaľ ona tvrdila, že nevedela ako došlo k prevodu požičaných peňazí, malo sa v zmysle tzv. negatívnej dôkaznej teórie dôkazné bremeno k tejto skutočnosti presunúť na žalovaného, ktorý ak chce byť v spore úspešný, musí tvrdiť a preukázať skutočnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú. Nesprávne právne posúdenie veci súdom spočívalo podľa nej v nesprávnej aplikácii ustanovenia § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd nezohľadnil skutočnosť, že o pôžičke sa dozvedela až z upovedomenia o začatí exekúcie a že na uzavretie zmluvy o pôžičke nedala súhlas, a preto je táto zmluva a aj uznanie dlhu v notárskej zápisnici neplatným právnym úkonom. V tejto súvislosti poukázala za rozhodnutie Ústavného súdu SR z 8.12.2010 sp. zn. I. ÚS 26/2010, podľa ktorého všeobecné súdy nemôžu vychádzať len z bezprostredného (priameho) vzťahu k spoločným veciam, ale musia zohľadniť aj možné právne účinky konkrétneho právneho úkonu vo sfére spoločných vecí. V prípade, ak jeden z manželov (dlžník, povinný) nemá majetok relevantnej hodnoty mimo bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktorý by mohol byť predmetom exekučného uspokojenia jeho veriteľa, sa tento právny úkon týka vybavovania spoločných vecí, pretože druhý manžel v dôsledku jeho účinkov môže byť v rámci exekúcie pozbavený spoluvlastníctva svojho majetku.

9. Žalovaný žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Podľa neho súd správne konštatoval, že žalobkyňa vo veci neunesla dôkazné bremeno. Uvedol, že žalobkyňa na pojednávaní nenavrhol vykonanie žiadnych dôkazov a preto súd po poučení o potrebe uplatniť prostriedky procesného útoku a obrany, na ktoré žalobkyňa nereagovala, vyhlásil dokazovanie za skončené. K námietke, že súd prvej inštancie mu mal uložiť povinnosť predložiť listiny zo spisu vedeného políciou uviedol, že rovnako ako žalobkyňa nemal možnosť nahliadnuť do tohto spisu, pretože v danej veci mal len postavenie osoby podávajúcej vysvetlenie v začatom trestnom stíhaní, ktoré sa viedlo na základe trestného oznámenia žalobkyne. K namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdom uviedol, že jeho predmetom nebol samotný exekučný titul, ktorý mohla žalobkyňa napadnúť námietkami proti exekúcii a v exekučnom konaní preukázať, že po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo ktoré bránia jeho vymáhateľnosti, prípadne preukázať iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná.

10. V reakcii na vyjadrenia žalovaného žalobkyňa zopakovala svoje predchádzajúce vyjadrenia, že o existencii dlhu sa dozvedela až z upovedomenia o začatí exekúcie. Ak by si jej manžel požičiaval také vysoké sumy, určite by o tom vedela a keďže ona nevie preukázať, že došlo k reálnemu odovzdaniu, resp. prevodu peňazí žiadala, aby súd vyzval žalovaného na predloženie dôkazu preukazujúceho existenciu dlhu. Uviedla, že má naliehavý právny záujem na určení neplatnosti notárskej zápisnice z dôvodu, že konanie jej bývalého manžela možno kvalifikovať ako vybavovanie spoločných vecí s výrazným zásahom do masy ich bezpodielového spoluvlastníctva, a preto naň bol potrebný jej súhlas, ktorý nedala.

11. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobkyne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolanie je nedôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil 4.3.2021 (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP).

12. Preskúmaním napadnutého rozsudku podľa odvolacích dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie o žalobe je správne a stotožnil sa aj s odôvodnením tohto rozhodnutia. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie skutočností podstatných pre posúdenie žaloby a na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom a dôvody vedúce k zamietnutiu žaloby dostatočne, v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP odôvodnil a vysporiadal sa so skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán.

13. Žalobkyňa sa v predmetnej veci domáhala vylúčenia vecí (predmetných nehnuteľností) z exekúcie vykonávanej na základe notárskej zápisnice ako exekučného titulu proti povinnému, ktorým bol v čase začatia exekúcie (18.10.2016) jej manžel. Žalobkyňa odôvodňovala žalobu tým, že o zmluve o pôžičke, ktorej vrátenie je predmetom exekúcie, nevedela a keďže vzhľadom na jej výšku nešlo o bežnú vec týkajúcu sa spoločných vecí manželov, bez jej súhlasu išlo o neplatný právny úkon. Spochybňovala aj to, či vôbec k pôžičke došlo, pretože nezaznamenala žiadne rozšírenie spoločného majetku o hodnotu pôžičky a nevidí dôvod, pre ktorý by mala byť postihnutá neplnením povinností manželom.

14. Podľa ustanovenia § 147 ods. 1 Občianskeho zákonníka pohľadávka veriteľa len jedného z manželov, ktorá vznikla za trvania manželstva, môže byť pri výkone rozhodnutia uspokojená i z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

15. Ustanovenie § 147 ods. 1 Občianskeho zákonníka zohľadňuje pojmový znak bezpodielového spoluvlastníctva manželov - bezpodielovosť. Keďže v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov neexistujú podiely žiadneho zo spoluvlastníkov (manželov) na spoločnej veci, nemôže sa veriteľ pri vymáhaní svojej pohľadávky, ktorá vznikla za trvania manželstva len voči jednému z manželov, obmedziť iba na „podiel“ tohto manžela (dlžníka) na spoločnom majetku. Uvedené ustanovenie preto umožňuje, aby veriteľ dosiahol uspokojenie svojej pohľadávky aj z tých vecí, ktorých je dlžník bezpodielovým spoluvlastníkom. Predpokladom možnosti postupu podľa tohto ustanovenia je existencia pohľadávky vzniknutej len voči jednému z manželov za trvania manželstva (samostatný dlh) a vedenie exekúcie aj na majetok, ktorý patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. I keď vo vzťahu k veriteľovi nejde v prípade druhého manžela, ktorý sám nie je dlžníkom, o jeho osobný záväzok, je tento manžel povinný strpieť, aby veriteľova pohľadávka bola pri výkone rozhodnutia (pri exekúcii) uspokojená aj z majetku, ktorý patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. V prípade, keď nariadenou exekúciou majú byť postihnuté veci, ktoré tvoria predmet bezpodielového spoluvlastníctva manželov, stáva sa manžel dlžníka účastníkom konania (§ 37 ods. 2 Exekučného poriadku). S tým súvisí aj ustanovenie § 55 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého právo na vec, ktoré nepripúšťa exekúciu, môže tretia osoba (v danom prípade žalobkyňa) uplatniť voči oprávnenému (v danom prípade voči žalovanému) na súde návrhom na vylúčenie vecí z exekúcie.

16. V prejednávanej veci nebolo medzi stranami sporné, že predmetné nehnuteľnosti tvoria predmet bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a jej v súčasnosti bývalého manžela Y. D. a že pohľadávka žalovaného voči Y. D. vznikla počas manželstva so žalobkyňou. Keďže žalobkyňa v konaní nepreukázala, že má na predmetné nehnuteľnosti právo, ktoré nepripúšťa exekúciu začatú na návrh žalovaného, posúdenie týchto skutočností súdom prvej inštancie zodpovedá obsahu a účelu ustanovenia § 147 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého môže byť pri výkone rozhodnutia (exekúcii) uspokojená z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov pohľadávka veriteľa jedného z manželov, ktorá vznikla za trvania manželstva.

17. Tvrdenie žalobkyne, že zmluva o pôžičke, prípadne uznanie dlhu jej manželom sú podľa § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatné, ktoré podporila poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu z 8.12.2012 sp. zn. I. ÚS 26/2010 v zmysle ustanovenia § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nemalo pre rozhodnutie o vylúčení vecí z exekúcie význam. Zo žaloby a ani z vyjadrení žalobkyne v konaní nevyplýva, že by sa dovoľavala neplatnosti zmluvy o pôžičke alebo uznania dlhu v notárskej zápisnici u účastníkov týchto právnych úkonov a že by ju tí uznali a ani to, že podala žalobu o určenie ich neplatnosti. V takomto prípade ide v zmysle ustanovenia § 40a Občianskeho zákonníka o platné právne úkony. Tvrdenia o neplatnosti týchto právnych úkonov v prejednávanej veci nie je možné považovať za dovolania sa ich neplatnosti, pretože boli uplatnené v konaní, ktorého účastníkmi neboli všetci účastníci týchto právnych úkonov. Pre rozhodnutie však bolo podstatné, že exekúcia sa vykonávala na základe exekučného titulu (notárskej zápisnice), proti ktorému žalobkyňa v tomto exekučnom konaní nepodala zákonom staveným spôsobom námietky a vo vzťahu k veciam, ktoré z exekúcie žiadala vylúčiť nepreukázala podmienky stanovené v § 55 ods. 1 Exekučného poriadku účinného v čase podania žaloby. Je pravdou, že exekučný súd pri posudzovaní vykonateľnosti zápisnice posudzuje iba to, či sú dané formálne a materiálne predpoklady vykonateľnosti, a to bez zreteľa na hmotnoprávny základ, čo znamená, že vykonateľná môže byť aj taká zápisnica, ktorá nemá základ v hmotnom práve. Exekučný súd musí zobrať do úvahy prípadnú námietku povinného týkajúcu sa platnosti procesného prejavu podľa ustanovenia § 41 Exekučného poriadku spočívajúcu napr. v tom, že ten kto prejav urobil, nemal spôsobilosť na právne úkony. Na druhej strane prejav povinnej osoby urobený v notárskej zápisnici,

ktorý má mať procesné dôsledky (jeho súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice) nezbavuje povinnú osobu, resp. inú dotknutú osobu, možnosti urobiť predmetom súdneho konania samotný hmotnoprávny vzťah (povinnosť z neho vyplývajúcu). To potom znamená, že v sporovom konaní je možné domáhať sa samostatným návrhom určenia neplatnosti právneho úkonu (v danej veci zmluvy o pôžičke), na ktorý bol v notárskej zápisnici odkaz v súvislosti s uznaním dlhu, prípadne aj samotného uznania dlhu. Ak by v exekučnom konaní došlo k vymoženiu plnenia uvedeného v notárskej zápisnici a následne súd by v inom (sporovom) konaní určil, že hmotnoprávny základ nie je daný, išlo by u oprávneného o bezdôvodné obohatenie. Neplatnosť predmetnej zmluvy a uznania dlhu však predmetom súdneho sporového konania nebola a nebola relevantná ani pre vylúčenie veci z exekúcie.

18. Námietku žalobkyne, že jej súd prvej inštancie nesprávnym postupom znemožnil uskutočňovať procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces tým, že neuložil povinnosť žalovanému predložiť dôkazy o poskytnutí pôžičky, pretože ona ich predložiť nemohla, odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Vo všeobecnosti platí, že pokiaľ súd nevykoná dôkaz navrhovaný stranou sporu, hoci tento má preukazovať spornú skutkovú okolnosť, ktorá je pre meritórne posúdenie žalobného nároku významná, či dokonca rozhodujúca, znemožní tým strane sporu uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces. V sporovom konaní je však predmet dokazovania určený hypotézou právnej normy, v danom prípade vylučovacej žaloby ustanovením § 55 ods. 1 Exekučného poriadku v znení platnom v čase podania žaloby a je zameraný na preukázanie práva, ktoré vylučuje exekúciu. Táto právna norma určuje, čo je potrebné žalobcom preukázať, aby bol v spore úspešný. Vzhľadom na nepreukázanie takejto skutočnosti nebolo potrebné pre rozhodnutie vykonať ďalšie dokazovanie a preto nie je možné namietať postup súdu prvej inštancie považovať za postup v rozpore so zákonom.

19. Keďže odvolací súd nezistil dôvody, ktoré by zakladali nezákonnosť, či inú nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku a súvisiacom výroku o náhrade trov konania ako vecne správny potvrdil.

20. Odvolací súd zároveň rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní úspech, nepriznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože mu žiadne nevznikli.

21. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).